

шосето Русчукъ-Бѣла. Кавалерийската дивизия получи заповѣдь да тръгне напрѣдъ къмъ Янтра.

Но всичкитѣ тѣзи заповѣди бѣха неясни, неопредѣлени. Помня много добрѣ, че когато нашата дивизия се движеше къмъ Янтра и когато се бѣхъ спрѣлъ при «Гюль-Чешме» и разговаряхъ съ другари, които отдавна не бѣхъ виждалъ, дойде мушира Ахмель-Еюбъ и ми каза: «какво правите тукъ? По-скоро идете при началника на кавалерията и му кажете да слѣдва къмъ . . . такава . . . «Бѣлинскитѣ височини» . . . като прѣмине прѣзъ . . . такава, и да ме увѣдоми ако види . . . такава, и, на всѣки случай, да не прѣмине . . . такава . . . »

Изгълкувано, това трѣбваше да обозначава: « . . . кажете му да слѣдва съ дивизията къмъ Бѣлинскитѣ височини прѣзъ Обрѣтеникъ, да ме увѣдоми като види руситѣ и въ никой случай да не прѣминава отвѣдъ Бѣла».

Маршала, който се бѣше прочулъ съ своята лаконичность, никога не говорѣше иначе, и, както всички голѣмци, изискваше непрѣмѣнно да го разбератъ. Никога той не приемаше, неудостояваше да отладе заповѣдь на тогозъ, способноститѣ на когото не му се показваха достойни за тази честь.

Що се отнася пъкъ до щаба му, — той никога не разпрати писменна заповѣдь за марша, — ама никога!

На дистанция 20 километра отъ противника, ние построихме една линия, състояща отъ центръ и крила. Бѣше вече привечеръ. Централната бригадата съ тритѣ конни батареи се движеше по шосето. Една друга бригада бѣше изпратена въ дѣсно и се движеше покрай Дунава, гдѣто тя нѣмаше какво да прави и на кждѣто достатъчно бѣше да се изпратятъ само нѣколко разузнавачи. Въ лѣво, на голѣма дистанция, право прѣзъ полето се движеше сирийската бригада. Елиня отъ